

GEORGE R. R.
MARTIN

OHEŇ
A KREV

*Historie targaryenských králů
v Západozemí*

SVAZEK PRVNÍ
Od Aegona I (Dobývatele)
po regentství Aegona III (Dračí zhouby)

*Sepsal arcimistr Gyldayn
z Citadely ve Starém Městě
(zde převyprávěl George R. R. Martin)*

ARGO

GEORGE R. R.
MARTIN

OHEŇ
A KREV

Z anglického originálu *Fire and Blood*, vydaného
v roce 2019 nakladatelstvím Bantam Books v New Yorku,
přeložili Michala Marková, Petr Kotrle a Richard Podaný.

Obálku s použitím kresby Jeana-Michela Trauschta
upravil Pavel Růt.

Grafická úprava Libor Batrla.

Odpovědný redaktor Eva Hrubá.

Konzultace Icefire.cz

Jazyková korektura Renáta Neprašová a Marie Semíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,
Miličova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 3934. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-2831-4

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 400, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

AEGON A DOBYTÍ

Mistři Citadely, kteří zapisují dějiny Západozemí, poslední tři stovky let používají Aegonovo dobovačné tažení jako základní milník. Narození, úmrtí, bitvy i ostatní události jsou datovány buď p. D. (po Dobytí), anebo př. D. (před Dobytím).

Skuteční vzdělanci vědí, že takové datování není příliš přesné. Aegon Targaryen nedobyl Sedm království za jediný den. Mezi jeho vyloděním a korunovaci ve Starém Městě uběhly víc než dva roky... a ani poté nebylo Dobytí úplné, protože Dorne se odmítalo podvolit. Sporadické pokusy udělat z Dorňanů součást říše pokračovaly po celou vládu krále Aegona a hluboko do období vlády jeho synů, takže je nemožné stanovit přesné datum konce dobovačných válek.

Ba i datum jejich začátku je provázeno jakýmsi nedorozuměním. Mnozí mylně předpokládají, že vláda krále Aegona I. Targaryena začala toho dne, kdy se vylodil v ústí Černé vody, pod třemi pahorky, kde mělo posléze vzniknout město Královo Přístaviště. Není tomu tak. Den Aegonova Přistání sice oslavoval jak král sám, tak i jeho potomci, ale Dobyvatel ve skutečnosti počítal za začátek své vlády až den, kdy byl v Hvězdném septu ve Starém Městě nejvyšším septonem Víry korunován a pomazán. Korunovace se konala až dva roky po Přistání, dlouho po tom, co byly vítězné svedeny tři význačné bitvy dobovačných válek. Musíme to tedy brát tak, že většina skutečných Aegonových dobovačných bojů se odehrála v letech 2 a 1 před Dobytím.

Targaryenové měli čistou valyrskou krev, byli to dračí páni prastarého původu. Dvanáct let před Zkázou Valyrie (114 př. D.) prodal Aenar Targaryen svá území ve Valyrské državě a v Zemích dlouhého léta a se všemi manželkami, bohatstvím, otroky, draky, sourozenci, příbuznými a dětmi se přestěhoval na Dračí kámen, do nehostinné ostrovní pevnosti pod dýmající horou v úzkém moři.

Na vrcholu své slávy byla Valyrie nejskvělejším městem známého světa a středem civilizace. Za třpytivými hradbami soupeřily u dvora i v radě o moc a slávu čtyři desítky rodů, jež sílily a slábly v nekonečném, rafinovaném a často i surovém boji o nadvládu. Targaryenové nebyli ani zdaleka nejmocnějšími z dračích pánů a jejich soupeři si vykládali jejich útěk na Dračí kámen jako akt kapitulace, jako zbabělost. Ale neprovdaná dcera lorda Aenara Daenys, poté napořád známá jako Daenys Snivá, předvíдалa zničení Valyrie ohněm. A když dvanáct let nato Zkáza opravdu přišla, Targaryenové ji přežili jako jediní z dračích pánů.

Dračí kámen byl nejzápadnější výspou valyrské moci po dvě století. Jeho poloha přímo na Chřtánu dávala jeho pánům opěrný bod k ovládnutí Černovodého zálivu a dovoľovala jak Targaryenům, tak i jejich blízkým spojencům, Velaryonům z Tříště (což je nižší rod valyrského původu), aby si plnili truhlice díky obchodním poplatkům. Lodě Velaryonů a dalších spojenců valyrského rodu, Celtigarů z Klepeta, vládly do střední vzdálenosti úzkému moři, zatímco Targaryenové panovali se svými draky obloze.

Nicméně i tak po valnou většinu stovky let po Zkáze Valyrie (po onom oprávněně zvaném Století krve) se zraky rodu Targaryenů upíraly k východu, nikoli k západu, a záležitosti Západozemí je zajímaly pramálo. Gaemon Targaryen, bratr a manžel Daenys Snivé, nastoupil po Aenarovi Exulantovi jako pán Dračího kamene a začal být znám jako Gaemon Slavný. Gaemonův syn Aegon a jeho dcera Elaena vládli po jeho smrti společně. Po nich přešel titul na jejich syna Maegona, jeho bratra Aeryse a na Aerysovy syny Aelyxe, Baelona a Daemiona. Posledním ze tří bratří byl Daemion, jehož syn Aerion byl poté nástupcem pánů Dračího kamene.

Ten Aegon, který vejde do dějin jako Aegon Dobyvatel a Aegon Drak, se narodil na Dračím kameni v roce 27 př. D. Byl jediným synem a druhým dítětem Aeriona, pána Dračího kamene, a paní Valaeny z rodu Velaryonů, takže

z matčiny strany byl Targaryen jen zpoła. Aegon měl dva pokrevní sourozence; starší sestru Visenyu a mladší sestru Rhaenys. Mezi valyrskými dračími pány bylo po dlouhou dobu zvykem, že se berou bratři se sestrami, aby se krevní linie udržely čisté, ale Aegon si vzal za manželky obě sestry. Tradice přitom požadovala, aby si vzal za choť jen starší sestru, Visenyu; přijetí Rhaenys jako druhé manželky bylo nezvyklé, ale ne bezprecedentní. Někteří říkali, že Aegon se oženil s Visenou z povinnosti a s Rhaenys z touhy.

Všichni tři sourozenci se osvědčili jako dračí páni ještě před svatbou. Z pěti draků, kteří přiletěli z Valyrie s Aenarem Exulantem, žil v Aegonově době jen jeden: veliký drak jménem Balerion, Černý děs. Dračice Vhagar a Meraxes byly mladší, vyklubaly se až na Dračím kameni.

Rozšířená bajka, kterou často slyšíme mezi neznalými lidmi, tvrdí, že Aegon Targaryen nikdy nevkročil na půdu Západozemí před tím dnem, kdy je vyplul dobýt, ale to nemůže být pravda. Roky před onou plavbou byl na rozkaz lorda Aegona vyřezán a ozdoben Malovaný stůl; mohutný kus dřeva, asi padesát stop dlouhý a ve tvaru Západozemí, namalovaný tak, aby zachycoval všechny lesy a řeky a města a hrady Sedmi království. Je zjevné, že Aegon se o Západozemí zajímal dávno před událostmi, které jej vehnaly do války. Navíc máme spolehlivé zprávy o tom, že Aegon a jeho sestra Visenya již v mládí navštívili Citadelu ve Starém Městě a pobývali na Stromovině jako hosté lorda Redwyna. Možná že Aegon navštívil i Lannisport; v tom se zdroje rozcházejí.

Za Aegonova mládí bylo Západozemí rozděleno na sedm nevrázcích království a sotva se našla doba, aby mezi sebou dvě nebo tři z nich neválčila. Rozlehlému, chladnému a kamenitému Severu vládli Starkové ze Zimohradu. V pouštním Dorne třimal moc rod Martellů. Na zlato bohaté západní končiny ovládali Lannisterové z Casterlyovy skály, úrodnou Rovinu Gardenerové z Vysokých zahrad. Arrynské údolí, Prsty a Měsíční hory patřily rodu Arrynů... Ale nejbojovnější byli v Aegonově době dva králové, jejichž říše ležely nejbliže ke Dračímu kameni, Harren Černý a Argilac Zpupný.

Ze své skvělé pevnosti Bouřný konec svého času vládli bouřní králové z rodu Durrandonů východní části Západozemí, od mysu Hněvu až po Krabí záliv, ale jejich moc již staletí slábla. Vládcí Roviny ukrajovali z jejich držav od západu, Dorňané je napadali od jihu a Harren Černý a jeho železní se na ně tlačili od Trojzubce a z krajů severně od Černé vody. Král Argilac, poslední

z Durrandonů, úpadek na čas zastavil, ještě jako chlapec odvrátil útok z Dorne, překročil úzké moře, přidal se k mocnému spojení proti vládčivým „tygrům“ z Volantisu a dvacet let nato v Bitvě na Letním poli skolil Garse VII. Gardenera, krále Roviny. Ale Argilac zestárl; proslulá hříva černých vlasů zesedla a zdatnost ve zbrani jej opustila.

Severně od Černé vody vládl pořičním krajinám krvavou rukou Harren Černý z rodu Hoare, král Ostrovů a Řek. Harrenův děd z rodu železných, Harwyn Tvrdá ruka, sebral Trojzubec Argilacovu dědovi Arrekovi, jehož předci svrhli před staletími poslední říční krále. Harrenův otec rozšířil svoje državy na východ až do Šerodolu a Růženína. Sám Harren zasvětil většinu své dlouhé vlády, jež trvala bezmála čtyřicet let, snaze vybudovat obrovský hrad vedle Božího oka, ale Harrenov už byl těsně před dokončením a král z rodu železných bude mít brzy volné ruce pro nová dobovačná tažení.

Žádného západozemského krále se nebáli tolik jako Harrena Černého, jenž po celých Sedmi královstvích proslul svou krutostí. A žádný panovník v Sedmi královstvích se jím necítil ohrožen tolik jako Argilac, bouřný král, poslední z Durrandonů, stárnoucí válečník, který neměl jiného dědice kromě své neprovdané dcery. Tak se stalo, že král Argilac vyslal poselstvo na Dračí kámen a nabídl Targaryenům, aby se jeho dcera stala manželkou lorda Aegona a věnem dostala všechny země od Božího oka na východ, od Trojzubce po Černou vodu.

Aegon Targaryen nabídku bouřného krále zavrhl. Poukázal na to, že už má dvě manželky, a nepotřebuje tedy třetí. Navíc nabízené věnné země patřily už po víc než jedno pokolení Harrenovu. Argilac je neměl právo rozdávat. Bylo zcela jasné, že stárnoucí bouřný král se jen snaží usadit Targaryeny v pořičí Černé vody, aby tvořili nárazníkové pásmo mezi jeho državami a zeměmi Harrena Černého.

Pán Dračího kamene přišel s protinávrhem. Přijme nabízené věnné državy, jen pokud se Argilac vzdá také Masseyova výběžku a lesů a plání od Černé vody na jih až k řece Klidný proud a k prameništím Klikatice. Spojenství se pak zpečetí sňatkem Argilacovy dcery s Orysem Baratheonem, přítelem lorda Aegona z dětství a jeho přeborníkem.

Tyto podmínky Argilac Zpupný vztekle odmítl. Orys Baratheon byl nízkého rodu, kolovaly klepy, že je nevlastním bratrem lorda Aegona, a bouřný

král neposkvrní čest své dcery tím, že dá její ruku bastardovi. Už jen ta představa ho doháněla k zuřivosti. Argilac nechal Aegonovu vyslanci useknout ruce a poslal mu je zpátky v bedně. „Tohle jsou jediné ruce, které ode mě tvůj bastard kdy dostane,“ napsal.

Aegon neodpověděl. Místo toho si povolal k jednání na Dračí kámen přátele, vazaly a hlavní spojence. Nebylo jich mnoho. Velaryonové z Tříště složili přísahu rodu Targaryenů, stejně tak i Celtigarové z Klepeta. Z Masseyova výběžku přijel lord Bar Emmon z Ostrého mysu a lord Massey z Kamenného bálu, oba přísahami zavázání Bouřnému konci, ale s bližšími vztahy k Dračímu kameni. Lord Aegon a jeho sestry se s nimi poradili, navštívili také hradní septum a pomodlili se k západozemským Sedmi, i když Aegon dosud nikdy nebyl považován za zbožného muže.

Sedmého dne z věží Dračího kamene vylétl celý mrak krkavců, aby donesl do Sedmi království Západozemí poselství lorda Aegona. Letěli k sedmi králům, do Citadely ve Starém Městě, k lordům větším i menším. Všichni nesli stejný vzkaz: od tohoto dne bude v Západozemí jen jediný král. Kdo poklekne před Aegonem z rodu Targaryenů, uchová si své državy a tituly. Kdo proti němu pozvedne zbraň, bude svržen, pokořen a zničen.

Líčení se různí v tom, s kolika meči vypluli Aegon a jeho sestry z Dračího kamene. Někdo tvrdí, že se třemi tisíci, jiní hovoří jen o stovkách. Ty skrovně targaryenské houfce se vylodily v ústí Černé vody, na severním břehu, kde se tři zalesněné vrchy zvedaly nad nevelkou rybářskou vesnicí.

Za doby Sta království si ne jeden bezvýznamný král činil nárok na ústí řeky a mezi takovými byli i králové z rodu Darklynů ze Šerodolu, Masseyové z Kamenného bálu a staří říční králové, ať už z rodu Muddů, Fisherů, Brackenů, Blackwoodů, nebo Hooků. V různých dobách věnčily vrcholky těch tří kopců věže a pevnosti, jež pak ale byly v té či oné válce strženy. Nyní přivítaly Targaryeny jen rozvaliny a hustě zarostlé ruiny. Ústí řeky sice považovaly za své území jak Bouřný konec, tak i Harrenov, ale přesto nebylo hájeno nikým a nejbližší hrady drželi menší lordi bez větší moci či vojenské zdatnosti nebo lordi, kteří neměli věru důvod milovat svého formálního pána, Harrena Černého.

Aegon Targaryen dal rychle kolem nejvyššího ze tří vrchů postavit palisády z kmenů na hliněném valu a vyslal sestry, aby si podrobily nejbližší hrady.

Růženín se sklonil před Rhaenys a zlatookou Meraxes bez boje. U Žároviště několik lučištníků vypustilo šípy na Visenyu, ale Vhagar zapálila střechy hradu a pak se i ten vzdal.

První vážnou zkouškou bylo pro Dobyvatele až utkání s lordem Darklynem ze Šerodolu a s lordem Mootonem z Panenského Jezeří, kteří spojili síly, vytáhli k jihu se třemi tisíci mužů a hodlali vetřelce zahnat zpátky do moře. Aegon vyslal Oryse Baratheona, ať na ně zaútočí z pochodu, zatímco sám na ně sletěl z výše s Černým děsem. Oba lordi byli v následující jednostranné bitvě zabiti a Darklynův syn a Mootonův bratr pak vydali hrady a přísahou zaslíbili meče rodu Targaryenů. Tehdy byl nejvýznamnějším západozemským přístavem na úzkém moři Šerodol a ten značně ztuhněl a zbohatl na obchodu, jenž jím procházel. Visenya nedovolila město vyplnit, ale neváhala se dožadovat jeho bohatství, čímž truhlice Dobyvatelů značně nabobtnaly.

Toto je patrně vhodné místo k debatě o povahových rozdílech mezi Aegonem Targaryenem a jeho sestrami a královnami.

Visenya, nejstarší ze sourozenců, byla stejně válečnický založena jako sám Aegon, cítila se stejně dobře v kroužkové zbroji jako v hedvábí. Nosila při sobě valyrský dlouhý meč Temná sestra a uměla s ním zdatně zacházet, protože se od dětství cvičila bratrovi po boku. Měla sice valyrské stříbrozlaté vlasy a nachové oči, ale její krása byla strohá a drsná. I těm, kdo ji nejvíce milovali, připadala Visenya přísná, vážná a nemilosrdná; někdo tvrdí, že si pohrávala s jedy a pokoušela se o černou magii.

Rhaenys, nejmladší ze tří Targaryenů, byla vším, čím její sestra ne; hravá, zvědavá, impulzivní, podléhala náhlým rozmarům. Nebyla pravá bojovnice, milovala hudbu, tanec a poezii, podporovala mnoho zpěváků, kejklířů a loutkářů. Přesto se říkávalo, že Rhaenys tráví na dračím hřbetě více času než její sestra i bratr dohromady, protože létání nade vše milovala. Jednou se svěřila, že před smrtí hodlá na Meraxes odletět přes moře Zapadajícího slunce a zjistit, co leží na jeho západních březích. Visenyinu věrnost bratrovi a manželovi nikdy nikdo nezpochybnil, zato Rhaenys se obklopovala pohlednými mladíky – a jak se proslýchalo, dokonce si některé z nich v těch nocích, kdy byl Aegon u její sestry, zvala do své ložnice. Ale navzdory těmto klevetám si dvorští pozorovatelé nemohli nepovšimnout, že král tráví deset nocí u Rhaenys na každou jednu s Visenyou.

Zvláštní je, že pro své současníky byl sám Aegon Targaryen stejnou záhadou, jakou je pro nás. Nosil meč z valyrské oceli zvaný Černý žár, a i když jej řadili mezi nejskvělejší bojovníky věku, v hrdinských skutcích si nijak neliboval a nikdy nevyjel do turnajového nebo hromadného klání. Létal na proslulém Balerionovi zvaném Černý děs, ale vždy jen do bitvy anebo aby se rychleji přepravil přes pevninu či moře. Velitelským chováním přitahoval muže pod své praporece, a přece neměl žádné bližší přátele kromě Oryse Baratheona, kterého znal od dětství. Aegon přitahoval i ženy, věrný ale zůstal svým sestřím. Jako král kladl značný důraz na malou radu a na své sestry a přenechával jim také valnou část všednodenního vládnutí říši... A přece neváhal převzít velení, když mu to připadalo nezbytné. Zacházel sice se vzbuřenci a zrádci drsně, byl ale velkorysý vůči dřívějším nepřátelům, kteří se mu pokořili.

To prokázal poprvé v Aegonově pevnosti, hrubém hradě z hlíněných valů a dřevěných palisád, který dal zbudovat na vrcholku, jenž pak měl být natrvalo znám jako Aegonův vrch. Když totiž dobyl tucet hradů a zajistil si nadvládu nad oběma břehy Černé vody, poručil poraženým lordům, aby k němu přišli. Složili mu k nohám meče, Aegon je zvedl a potvrdil jim državy i tituly. Svým nejstarším podporovatelům dal nové pocty. Daemon Velaryon, pán přílivů, byl jmenován mistrem loďařem a velel královské flotile. Tristona Masseye, lorda z Kamenného bálu, jmenoval mistrem zákonodárcem, Crispiana Celtigara zase správcem pokladnice. A o Orysi Baratheonovi prohlásil, že je to „můj štít, můj oddaný, má silná pravice“. Načež byl Baratheon mistry uznán jako první místokrál.

Zástavy s heraldickými znaky byly věkovitou tradicí lordů Západozemí, ale dračí páni z Valyrie je předtím nikdy nepoužívali. Když Aegonovi rytíři rozvinuli jeho velikou hedvábnou bojovou zástavu s rudým tříhlavým drakem chrlícím oheň na černém poli, lordi si to vyložili jako znamení, že je nyní vskutku jedním z nich, že to je ten pravý král pro Západozemí. A když královna Visenya vložila na bratrovu hlavu kroužek z valyrské oceli zdobený rubíny a královna Rhaenys jej pozdravila jako „Aegona, prvního toho jména, krále celého Západozemí a štít svého lidu“, draci se rozeřvali a lordi a rytíři začali jásat... Ale nejhlasitěji ze všech křičeli obyčejní lidé, rybáři, rolníci a prosté ženy.

Přišli se však neradovalo oněch sedm králů, které chtěl Aegon Drak připravit o jejich koruny. V Harrenově a v Bouřném konci už Harren Černý a Argilac

Zpupný povolali muže pod zástavy. Na západě se král Mern z Roviny vydal po Mořské cestě na sever ke Casterlyově skále a setkal se s králem Lorenem z rodu Lannisterů. Princezna z Dorne vyslala na Dračí kámen krkavce a nabídla Aegonovi společný postup proti bouřnému králi Argilacovi..., ale jako rovnocenný spojenec, nikoli jako poddaná. Další nabídka spojenectví přišla od chlapeckého krále Orlího hnízda, Ronnela Arryna, jehož matka požadovala všechny kraje východně od Zeleného hrotu na Trojzubci výměnou za podporu Údolí proti Černému Harrenovi. Dokonce i na Severu se král Torrhen Stark ze Zimohradu dlouho do noci radil se svými lordy, vazaly a poradci a debatovali o tom, co je třeba udělat s tímto rádobycobytvelem. Celá krajina úzkostně čekala, kam bude namířen další Aegonův tah.

Pouhých několik dnů po korunovaci už byla Aegonova vojska zase na pochodu. Největší část jeho houfců překročila Černou vodu a mířila pod velením Oryse Baratheona na jih k Bouřnému konci. Královna Rhaenys jej doprovázela na hřbetě Meraxes se zlatými očima a stříbrnými šupinami. Targaryenská flotila pod velením Daemona Velaryona opustila Černovodý záliv a obrátila se k severu, k Rackovu a k Údolí. S ní vyrazila i královna Visenya s Vhagar. Samotný král vytáhl k severozápadu, k Božímu oku a k Harrenovu, té obrovité pevnosti, jež byla pýchou a posedlostí krále Harrena Černého.

Všechna tři tažení Targaryenů narazila na urputný odpor. Lordové Errol, Fell a Buckler, vazalové Bouřného konce, překvapili předsunuté oddíly vojska Oryse Baratheona, když překračovaly Klidnou vodu, pobili přes tisíc mužů a poté se vytrahli do lesů. Spěšně shromážděná arrynská flotila, posílená asi desítkou válečných lodí z Braavosu, se utkala s targaryenskou flotilou na moři nedaleko Rackova a porazila ji. Mezi padlými byl i Aegonův admirál Daemon Velaryon. Sám Aegon byl napaden na jižním břehu Božího oka, a to ne jednou, ale dvakrát. Bitva v rákosí přinesla Targaryenům vítězství, ale utrpěli těžké ztráty u Kvílivého vrbí, když dva synové krále Harrena nesylně přepluli jezero na dlouhých člunech s obalenými vesly a padli na jejich zadní voj.

Nakonec ale Aegonovi nepřátelé neměli, co by postavili proti jeho drakům. Muži z Údolí potopili třetinu targaryenských lodí a téměř tolik jich zajali, ale když se na ně královna Visenya snesla z oblohy, jejich lodě se vznaly. Lordové Errol, Fell a Buckler se ukrývali v jim důvěrně známých lesích, dokud královna

Rhaenys nevy pustila svou dračici Meraxes, lesem se prohnala hradba ohně, jenž proměnil stromy v pochodně. A když se vítězové od Kvílivého vrbí vraceli přes jezero na Harrenov, vůbec nebyli připraveni na Baleriona, který na ně padl z ranního nebe. Harrenovy dlouhé čluny shořely. A jeho synové s nimi.

Navíc Aegonovy nepřátele sužovali i další protivníci. Jakmile Argilac Zpupný shromáždil své meče na Bouřném konci, piráti z Kamenů využili jeho nepřítomnosti a napadli pobřeží na mysu Hněvu. Také skupiny dornských nájezdníků se vyvalily z Rudých hor a přehnal se přes pomezí kraje. V Údolí se musel mladý král Ronnel potýkat se vzpourou na Sestrách, když tamní odmítli jakékoli svazky s Orlím hnízdem a prohlásili za svou královnu lady Marlu z rodu Sunderlandů.

I to však byly jen drobné nepříjemnosti ve srovnání s tím, co postihlo Harrena Černého. Ačkoli rod Hoare vládl poříčním krajinám po tři pokolení, muži z Trojzubce nechovali ke svým pánům z rodu železných pražádnou lásku. Harren Černý jich tisíce udělal k smrti při stavbě svého velkolepého hradu Harrenova, vyplenil poříční krajiny těžbou a svou chtivostí po zlatě ožebračil jak lordy, tak i prosté lidi. Proto proti němu nyní poříční krajiny povstaly pod vedením lorda Edmyna Tullyho z Řekotočí. Když byl Tully povolán k obraně Harrenova, přidal se místo toho k rodu Targaryenů, vztyčil nad svým hradem dračí zástavu, vytáhl se svými rytíři a lučištníky do pole a posílil Aegonovy řady. A jeho vzdor podnítil ke vzpouře i ostatní poříční lordy. Jeden po druhém se páni z Trojzubce zříkali Harrena a vyslovovali se pro Aegona Draka. Blackwoodové, Mallisterové, Vanceové, Brackenové, Piperové, Freyové, Strongové... Všichni povolali své muže do zbraně a napadli Harrenov.

Král Harren Černý náhle stál proti přesile a stáhl se do své údajně nedobytné pevnosti. Do největšího hradu, jaký byl kdy v Západozemí zbudován. Harrenov se pyšnil pěti obrovskými věžemi, nevyčerpatelnými zdroji pitné vody, obrovitými podzemními kryptami se spoustou zásob, mohutnými hradbami z černého kamene, vyššími než jakýkoli obléhač žebřík a příliš silnými, než aby je pobořilo jakékoli beranidlo nebo rozdrtil trebuchet. Harren uzavřel brány a se zbývajícimi syny a věrnými se chystal na obléhání. (...)